

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., J. F. Ligtenberg,
S. H. Stoffel, R. A. Verwey, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

De Hollandsche Spoor en de Vakorganisatie.

't Is het noodlot van een ondergaande klasse, als de kapitalistische, dat ze door geen enkele daad het maatschappelijk verwordingsproces duurzaam verstoren kan. Komt ze door haar houding tegenover de oprukkende arbeiders dezen in 't gevele, dan moeten daardoor de welstand, de vrijheid, de ontwikkeling der arbeiders toenemen. En deze dingen bevorderen op de lange baan de zelfstandige organisatie en het helder revolutionair inzicht. Stelt ze zich daarentegen overal vierkant tegenover het proletariaat, dan jaagt ze dit in de gelederen der sociaal-demokraten, en dan is de uitslag dezelfde.

Maar al leiden beide methoden tot gelijke resultaten, ter wille van de schoonheid ware toch voor de bourgeoisie de eerste te verkiezen. 't Is eervoller den strijd te verliezen terwijl men zijn tegenstanders de verschuldigde achting heeft bewezen en hem open en eerlijk heeft durven bevechten, dan te moeten buigen voor een macht die men miskend en gehoond heeft.

De directie van de H. IJ. S. M. heeft blijkbaar de laatste, de leelijke, weg gekozen. De wijze waarop ze haar personeel, en meer in het bijzonder het bestuur van de „Nederl. Vereeniging van Spoor- en Tramwegpersoneel” heeft meenen te mogen bejegenen, verjaagt in dezen belangenstrijd van de zijde der gezagvoerders de sympathie van allen, die iets voelen voor een nobele strijdwijze.

Ik hoop dat de redactie met mij de zaak van genoeg belang acht voor de Weekblad-lezers — van wie verscheidenen een toekomst zullen zoeken in dienst der spoorwegmaatschappijen en vele anderen in de particuliere nijverheid voor dergelijke gevallen zullen komen te staan als waarin nu de directie der Hollandsche Spoorweg zoo'n droevige houding kiest — om hier te doen overdrukken het volgende bericht uit „Het Volk” van Zondag 11.

„Op 29 November 1899 (men lette goed op de data) verzocht het hoofdbestuur van de vereeniging in de meest beleefde termen aan het gedelegeerd lid, namens de jaarvergadering, 1o. om het personeel in het bezit te stellen van meerdere gegevens omtrent het pensioenfonds, wat betreft reglementen, verslagen, etc., 2o. om ook de werklieden en beambten voortaan recht te geven op pensioen, waarbij meegedeeld werd dat de vergadering dankbaar erkende, dat de Maatschappij voor hen die geen pensioenrecht hadden, toch immer gunstige maatregelen bij ontslag wegens hoogen leeftijd trof.

Op 17 April 1900 was op dit schrijven nog geenerlei antwoord ontvangen en bracht het hoofdbestuur dus zijn eerste schrijven beleefdelijk aan het gedelegeerd lid in herinnering.

Hetzelfde geschiedde nogmaals op 15 September 1900, toen nog altijd geen antwoord ontvangen was. Het hoofdbestuur drukte in dit derde schrijven leedwezen en verwondering uit over het niet beantwoorden zijner brieven,

maar bleef overigens zich in de meest beleefde termen uitdrukken. Het zond aangeteekend een afschrift der twee eerste brieven.

Toen op 29 December steeds nog alle antwoord uitbleef, schreef het hoofdbestuur aan den Raad van Administratie zelve. Wij ontleenen aan dien brief de volgende zinsneden:

„Thans is juist een jaar verlopen sedert wij ons het eerst tot ZijnHoogEdelGestrenge wendden. Uit het geheel achterwege blijven van eenig antwoord meenen wij te mogen afleiden dat ZijnHoogEdelGestrenge het niet noodig oordeelt tegenover ons Bestuur, den vertegenwoordiger van het tot onze Vereeniging behorende deel van het personeel Uwer Maatschappij, zelfs de meest gewone beleeftheid in acht te nemen.

„Wij meenen, dat de termen waarin onze brieven zijn vervat — zooals uwe raad uit de hierbij gaande afschriften gelieve op te merken — geenszins aanleiding kunnen geven tot eene houding als ZijnHoogEdelGestrenge oordeelt tegenover ons te moeten aannemen.

„Wij hebben ons daarom de vrijheid veroorloofd ons tot uwen raad te wenden met het beleefd verzoek uwen invloed aan te wenden bij ZijnHoogEdelGestrenge om, zoowel in het belang der maatschappij als van het personeel te verkrijgen, dat ZijnHoogEdelGestrenge terugkomt op zijn besluit om brieven door ons gezonden niet te beantwoorden.

„Het kan toch voor de goede verhouding tusschen de Maatschappij en het personeel niet dan zeer nadeelig zijn indien door het stelselmatig negeeren van de billijke wenschen van het personeel eene toenemende verbittering onder hen ontstaat, waardoor de belangen der Maatschappij in hooge mate worden geschaad, vooral nu ook reeds enkelen onzer leden met ontslag worden bedreigd, wanneer zij laten blijken lid onzer Vereeniging te zijn.

„Wij meenen er op te mogen wijzen dat in het begin van dit jaar een gelijk geval zich voordeed bij den Zwitserschen Noord-Ooster-Spoorweg, hetwelk echter, dank zij de persoonlijke tusschenkomst van den president van den Raad van Beheer, prof. Von Salis, gelukkig werd opgelost.

„Wij hopen dat ook uwe raad aanleiding moge vinden tot het uitspreken van den wensch dat de HoogEdelGestrenge heer, het gedelegeerd lid, alsnog zijn tegenwoordige houding ten onzen opzichte, moge late varen.”

Het antwoord op dezen brief luidde kortaf:

„In de vaste overtuiging dat het gedelegeerd Lid van onzen Raad van Administratie in zijne handelingen steeds rekening houdt, zoowel met de belangen van onze Maatschappij als met die van het daaraan verbonden personeel, wenschen wij de tusschenkomst niet te verleenen, welke bij uw schrijven van 29 December jl., No. 2029, van ons wordt verlangd.

„Wij voegen hieraan toe, dat naar onze meening de inmenging van eene vereeniging als de uwe, niet bevorderlijk kan zijn aan de richtige behartiging van voormelde belangen.”

Daarop schreef het hoofdbestuur der Nederl. Vereen. aan den Raad van Administratie den volgenden waardigen en ernstigen brief:

„Met leedwezen namen wij kennis van de meededeeling, dat uwe Raad de tusschenkomst, waarom wij met ons schrijven van den 29en December jl. No. 2029 vroegen, niet wenscht te verleenen. Wij moeten het ernstig betreuren, dat, waar wij trachten langs den meest vreedzamen weg inwilliging van een paar zeer bescheiden en billijke verzoeken van het personeel te verkrijgen, uwe Raad meent daar tegenover niet anders te moeten stellen dan een hooghartige afwijzing.

„Wij willen gaarne aannemen, dat uwe Raad in de vaste overtuiging heeft verkeerd, dat zijn Gedelegeerd Lid „in zijne handelingen steeds rekening houdt zoowel met de belangen van uwe Maatschappij als met die van het daaraan verbonden personeel,” maar wij veroorloven ons dan toch de opmerking, dat die overtuiging slechts op goed vertrouwen, maar geenszins op goede gronden kan steunen.

„Tegenover de talrijke feiten toch, die het tegendeel bewijzen, is het niet goed vol te houden, dat met de belangen van het personeel voldoende wordt rekening gehouden.

„En uwe Raad erkent dat door te zeggen, dat „de inmenging van eene vereeniging als de onze niet bevorderlijk kan zijn aan de richtige behartiging van voormelde belangen”.

„Niet dus eene objectieve beoordeeling van de belangen van het personeel zal de mate van behartiging bepalen, de eventueele inmenging van onze vereeniging zal bij die beoordeeling gelden, al mocht 't dan ook ten nadeele van de betrokkenen zijn.

„Konden wij in ons vorig schrijven nog de hoop uitspreken, dat uwe Raad zijn invloed zou willen aanwenden om van den HoogEdel Gestrengen Heer, het Gedelegeerd Lid, eene concilianter houding ten onzen opzichte te verkrijgen, wij weten thans dat die hoop ijdel is gebleken. De lessen der geschiedenis van hetgeen in 1897 bij den Zwitserschen Noord-Oosterspoorweg is voorgevallen, waar eveneens eene Directie en met de Directie de Raad van Beheer, weigerde de verzoeken van het personeel aan te hooren, totdat — toen het verbitterde personeel den arbeid had nedergelegd — de publieke opinie en de Regeering de Directie dwongen naar rede te luisteren, die lessen, zij schijnen voor uwen Raad niet geschreven te zijn.

„Wij voeden dus niet de hoop dat dit schrijven uwen Raad van meening zal doen veranderen.

„Wat wij thans beoogen is nu reeds te documenteeren, dat, wanneer vroeg of laat tusschen het personeel en de Maatschappij een conflict mocht uitbreken, — en wij geven uwen Raad de verzekering, dat bij toenemende verbittering onder het personeel, als gevolg van de vele onrechtvaardigheden waaronder het gebukt gaat, de mogelijkheid daartoe steeds grooter en grooter wordt — dat dan de schuld van zulk een conflict met alle gevolgen voor de samenleving geheel en al zal rusten op uwen Raad, die elke poging om langs minnelijken weg aan het personeel verbetering te verschaffen, afwijst.

„Uw antwoord zal ons niet verhinderen onzen plicht te doen.

„Wij zullen voortgaan het personeel te organiseeren en voor zijne belangen op te komen.

„Maar daarnaast zullen wij niet nalaten de regeering en het land te wijzen op het gevaar hetwelk nijverheid, handel en verkeer bedreigt

door de intransigente houding ten opzichte van het personeel door uwen raad ingenomen.”

Het Hoofdbestuur onderwerpt nu de zaak aan het oordeel der publieke opinie, opdat men kunne oordeelen over de wijze, „waarop een niet gering gedeelte van het Nederlandsche volk, bij de pogingen aangewend tot verbetering van positie, tot het uiterste gedreven wordt door de directie dier Maatschappij.”

In een toelichtend schrijven zegt het hoofdbestuur:

Ongeveer 10,000 personen (en dus bijna even zooveel gezinnen) zijn in dienst dezer Maatschappij en hebben dagelijks het leven in handen van duizenden, die zich hebben toe te vertrouwen aan de zorgen van een, voor een groot deel slecht gevoed en door overwerken afgemat personeel.

Over de goede zorgen met betrekking tot de goederen zullen we niet eens spreken.

Het zal den onpartijdigen lezer zeer duidelijk zijn, dat, bij de groote gematigdheid, welke deze correspondentie onzerzijds kenmerkt, en de botte afwijzing die van de zijde der directie is gekomen, een conflict niet kan uitblijven; — een conflict hetwelk alleen door ingrijpen van de regeering of door invloed van het publiek kan worden voorkomen, maar dat, eenmaal uitgebroken, de meest rampzalige gevolgen moet hebben, zoowel voor het personeel, als voor handel en nijverheid.

Ons doel met deze publicatie is dan ook tijdig eene waarschuwing te doen hooren opdat de mogelijke gevolgen van de handelwijze van genoemde directie niet aan ons zullen kunnen worden geweten.

Waar de verbittering tegen de vele en ontzettende misstanden, welke bij de spoorwegen in het algemeen, maar bovenal bij de H. I. J. S. M. bestaan, met den dag toeneemt, en de aandrang op ons hoofdbestuur om tot handelen over te gaan, steeds sterker wordt, wenscht ons college zich te vrijwaren van mogelijke beschuldiging van te hebben gezwegen, waar spreken plicht was.”

J. W. A.

Russische Zeden.

De Minister van Justitie Cort van der Linden heeft een wet ontworpen tot „Herziening van het eerste, tweede en derde Boek van het Wetboek van Strafrecht”. In dit ontwerp komen onder meer voor bepalingen die de celstraf zullen verzwaren.

Toch is Zijne Excellentie een sociaal-rechtvaardig man.

Toen ik 't hoorde wou ik 't niet gelooven. Daarna vroeg ik me af, of we die middeneeuwsche wreedheid moesten beschouwen als 'n verwordingsverschijnsel, 'n waanzin. Maar men zwijgt in Nederland over dit ontwerp; zou men het dan durven rechtvaardigen?

Hebt ge ooit trachten te begrijpen wat celstraf is? Ik weet het nog niet bij ervaring maar 'k word koud bij de gedachte.

O, alleen te zijn, altijd alleen, niemand te zien, als we ontwaken, niemand op den ganschen dag, den uren-dag, den langen dag van minuut voor minuut, niemand te zien voor 't gaan slapen en weer niemand 's morgens.

En dan nog alles te moeten missen wat het leven een weinigje verzoeten mag (wel onbewust vaak) van die arme ontberenden. De lieve lucht te moeten missen, den klaren ruimen kijk en de boomen en de groene weiden. Altijd de engte te voelen van 'n benauwing waaraan men niet eens z'n woede kan koelen, omdat ze zoo onzichtbaar tergend is en toch zoo onafwendbaar overal. Niet te kunnen loopen vrijuit, z'n leden te strekken en de veerkracht te voelen kraken; z'n borst niet te kunnen vullen en zuiveren met 'n golf van frissche adem. Niet te kunnen kijken in de lucht, wandelen in 't vrije; niet te kunnen begroeten, toeknikken die enkelen waar het hart blijer voor klopt als we ze zien, die enkelen die in ons leven zijn bij d' ontmoeting als 't zonnetje dat op 'n donkeren dag doorbreekt,

die enkelen die ook de armsten hebben, al hebben ze nooit mogen leeren het te uiten, het zichzelf te betuigen, maar die zij toch hebben, allen, want ze lijden als ze hen niet meer zien.

En dan de bloemen, de bloemen. Soms toevallig loopend langs 'n hut, die zoo ver van ons eigen wonen, zoo ver buiten onze wereld staat dat we er naar neigen te denken dat daar een vreemd wezen woont, 'n scheepsel zoo heelemaal anders dan we zelf zijn, soms zien wij in zoo'n hutje 'n bloempot staan voor 't venster. Dan lijkt die ons misplaatst daar, verdwaald. We willen denken dat die bloempot er verzeild is buiten schuld van de bewoners, door 'n sentimenteële buiten-oorzaak: want hoe kan „dat volk” van bloemen houwen.

O, alles te moeten missen, de lucht, de wolken, het vrije bewegen, de boomen, de bloemen en allen allen die we met altijd weer iets blijigs in ons, ontmoetten. Nooit te hooren dat een vogel fluit, dat 'n kindje zingt, of dat 'n mensch blij is, lacht, gul rond lacht, waarbij ons gezicht maar niet strak kan blijven, waarnaar we omkijken als 't achter ons klinkt; nooit te hooren een blij-jong gelach, dat ons, we weten niet waardoor, opbeurt als we droef loopen langs den weg gedoken in verdrietige, doffe gedachten.

Wij, bevoorrecht, overstelpt met wat vergemakkelijken kan het leven, elk genot is bij ons, onder ons bereik. Uren geven zich aan ons om maar gebruikt te worden zooals wij dat willen; wetenschap biedt aan zijn schat die grooter wordt hoe meer we er van nemen; kunst wordt ons gegeven met de overmaat van een stortvloed; en buiten onze steden ligt altijd maar weer voor ons vrijelijk te betreden, de natuur, en 't is er altijd mooi, altijd... En toch wagen wij het te klagen; neen, toch klagen we of moeten wel bedroefd zijn vaak, want we worden niet gehinderd in het drinken der open, wijde schoonheid, maar daardoor dringt in ons de adem van het Onbekende, suist ook in ons het duister der Geheimzinnigheid: Wat is Leven?

De werkers die hun zweet laten bij de schepping en bestendiging onzer voorrechten, voelen den terugslag onzer vrijheid in hun slavernij, zien de keerzij van onzen overvloed in hun ontbering. Het Leven wat minder smartvol te maken vergt van hen dat zij zwoegen zullen een al te langen dag, en dagelijks weer.

Maar 't wreede leven heeft voor hem één troost: Hem wordt den tijd niet gelaten te denken over het Zijn, over het Leven. Zelf komt het niet-mysterieuse, de realiteit van zijn oteerend werken bij hem niet tot klaar begriip. Geef zoo'n misdeelde toch niet den tijd om te mijmeren tenzij gij hem de macht geeft te streven. Neem zijn pover restje vrijheid niet, stop 'm in geen cel. Als uit die eenzaamheid zich op hem aandringen vragen als: waarom hij eigenlijk, leeft, dan is die foltering oneindig wreed. Zoo schandelijk moest nooit gestraft worden.

Wij Nederlanders zijn zachtmoedig, en meer nog lankmoedig van natuur. Bitter en scherp zijn wij niet in onze verwijten, zelfs als 'n begane wreedheid te verwijten is. Medelijden hebben we eerder (overzeesch) met die zuchten en onrecht lijden.

Lankmoedig zijn wij zeer:

Arme verschoppelingen die toch wel wat al te immoreel werden vertrappt en verbruikt om moraliteit te leeren, worden in de cel gestopt en krijgen er slecht eten en ze lijden er honger; alleen in de cel stoppen zou te zacht zijn. Straf is voor ons geen wraakoefening, we willen den gevallene opheffen; daarom stellen wij hem de eerste twee dagen op water en brood. De Minister van Justitie, de zeer humane Cort van der Linden, is menschelijk genoeg en heeft gevoel te over om te begrijpen dat dit systeem nog kan worden verbeterd: En als zijn Tuchthuis-ontwerp wet wordt, dan zal dat water en brood niet alleen de twee eerste dagen, maar om de veertien dagen kunnen terugkomen.

Cel-straf is dan ook niet voor zijn medemenschen, dat is zijn klasse.

Maar wij Nederlanders zijn lankmoedig en het jonge geslacht, de hoop van 't vaderland, heeft moed en fierheid genoeg om te zwijgen.

TH. v. D. W.

De Stem van de Stille.

VERVOLG.

Aanschouw de drommen en zwermen van zielen. Geef acht hoe dat zij dralend weifelen boven de stormzee van

's menschen leven, en hoe zij, bloedend, uitgeput, en met gebroken vleugelen d'een vóór de andre nedertuim'len in de zwellende ronding der golven.

Door woeste winden opgezweept, verjaagd door windenvlaag, zoo worden zij gedreven in de draaiingen der kolken groot, om te verdwijnen in de allereerste groote stroom.

Zoo gij bereiken wilt het dal van zegeningen door langs Wijsheid zale heen te gaan, zoo sluit dan schielijk uwe zinnen, leerling, voor d'ijselijke dwaling van 't „gescheiden zijn”, die van het overige u vervreemdt.

Laat niet uw „hemel-telg”, verzwolgen in de zee van Mâyâ, zich scheiden van d'universeelen bloedverwant (ziel) maar dwing de vuur'ge macht terug te gaan tot in de binnenste der kameren, de kamer van het hart, en tevens de verblijfplaats van 's werelds moeder.¹⁾

Want vanuit 't harte zal die kracht verrijzen tot de zesde, de regioon van 't midden²⁾ de plaats tussehen uw beide oogen, wanneer ze wordt tot adem van de Eéne-Ziel, de stem die al het gansche vult: uw Meesters stemgeluid.

Eerst dan pas kunt gij worden, tot „bewandelaar des hemels”,³⁾ die de winden betreedt boven de golven, wiens stappen de wateren niet raken. Voordat gij één voet zet al op de hoogsten trede van den ladder, de ladder der mystieke klanken, zult gij op zeventvoudige wijze te luisteren hebben naar de stem van uwen innerlijken god.

De eerste is het lieflijk keelgeluid der nachtegaal gelijk die zijnen maat een wederzang toezendt.

De tweede komt als het geklank van zilveren cymbale van den Dyânîs, wekkend het flonkerende gestarnte.

De volgende is als het zangerige klaaglied van den geest der oceaân, gevangen in zijn schelp.

En deze wordt gevolgd door den zang der Vinâ.⁴⁾

Schriil als 't geluid der bamboe fluit klinkt u de vijfde in het oor.

Vervolgens wordt ze tot trompetgeschal.

Dit laatste dreunt gelijk het dof gerommel van een donderwolk.

De zevende verzwelgt alle andere geluiden. Zij sterven weg en worden dan niet meer gehoord.

Wanneer de zes⁵⁾ verslagen zijn en aan des Meesters voeteneind gelegd, dan is de leerling saangesmolten in het Eéne; wordt tot dat Eéne⁶⁾ en leeft daarin.

Alleen dit pad is ingeslagen, moet gij uzelf vernietigen dat lichaam als van manenstralen,⁷⁾ u 't geestelijk lichaam⁸⁾ zuiveren en 't hart geheel ontsmetten.

Glashelder en kristal als zijn de reine wateren van het eeuwige leven, zoo kunnen zij zich niet vermengen met modderige stroomen van den passatenstorm.

Des hemels dauwdrop glinsterend in eersten zonnenstraal van vroegen morgen op het harte van de lotosbloem, verwordt tot klei wanneer op aarde zij gevallen is; ziet, nu is de parel als een glinstering van slijk.

Bekamp uwe bezoedelde gedachten, alvorens zij u overweldigen.

Gelijk zij u verbruiken willen zoo doe gij het hen, want zoo gij ze spaart en zij wortelschietend opgroeien, zoo weet dan wel dat deze gedachten u zullen overmeesteren en dooden. Waak, leerling, gedoog zelfs niet dat slechts hun schaduwbeeld u nadert.

Want dit zal groeien, steeds toenemen in grootte en in macht en dan zal het duistere ding uw wezen gansch verteren nog vóórdat gij beseffen kunt de tegenwoordigheid van 't walgljik zwarte monster.

1) De „vurige macht” en de „wereld-moeder” zijn namen gegeven aan Kundalini — een der mystieke Yogi krachten. Het is eene electro-spiritueele kracht, eene scheppende kracht, die wanneer ze in werking wordt gebracht even licht dooden als scheppen kan.

2) The middle region.

3) „Walker of the sky”, „sky-walker” or „goer”. Het lichaam van den Yogi wordt dan als was het van den wind gemaakt; gelijk „een wolk van waaruit ledematen gesproten zijn”, waarna de Yogi de dingen waarneemt aan gindsche zijde van zee en sterren; hij verneemt de taal der Deva's en verstaat ze, en bemerkt wat gaande is in het brein van de mier.

4) Indisch snareninstrument, gelijk de luit.

5) De zes beginselen; d. w. z. wanneer de lagere persoonlijkheid vernietigd is en de innerlijke individu is één geworden met en opgegaan in het zevende of geestesbeginsel.

6) De leerling is één met het Brahma principe of met de Atma.

7) Het astrale lichaam gevormd door het kâmisch beginsel of het lichaam der verlangens, de Kâma Rûpa.

8) Mânasa Rûpa. Het vorige slaat op 't astrale of persoonlijke zelf; het tweede op de individu, of de wedergeboren wordende Ego, wiens bewustzijn in onze sfeer, of de lagere manas, verlamd moet worden.

Voordat mystieke kracht van u een godheid maken kan, moet gij verkregen hebben het vermogen om gansch naar believen uw maangestalt uiteen te scheuren.

Het stoffijk zelf en 't geestlijk zelf kunnen elkander nooit ontmoeten. Een van de twee die moet verdwijnen; voor allebei is daar geen plaats.

Aleer uw ziele kan begrijpen moet geheel verplettend zijn de bloesemknop uwer persoonlijkheid, het wormgedierte van de zinnen, zoodat het gansch niet meer verrijzen kan.

Niet kunt gij reizen over 't pad, aleer dat pad gij zelf geworden zijt.⁹⁾

Laat uw ziel het oor verleenen aan iedere smartenkreet gelijk de lotos 't eigen hart verheft om de morgenzon te drinken.

Laat niet de blakerende zon één traan van smart verdroogen aleer gij zelf hem weggepinkt hebt van des lijders oogen.

Maar laat op 't harte droppen elke heete mensentraan en daar verblijven; maar nooit vooral dat gij hem van u schudt aleer het leed dat hem heeft doen ontstaan, geheel verzet is. Deze tranen, O allergenadigste van hart, zij zijn de stroomen die besproeien de velden der eeuwige barmhartigheid. Op zulke aard alleen kan welig tieren Boeddha's bloem van middernacht,¹⁰⁾ die moeilijker is te vinden en zeldzamer te zien, dan de bloesem van den Vogay boom. Het is de zade die bevrijdt van het herboren worden.

Het maakt den Arhat vrij van strijd zoowel van lust, en voert hem door de dreven van het zijn tot vrede en die zegeningen slechts bekend in 't land van stilte en niet-zijn.

Roei uit begeerte algeheel, doch zoo gij al vernietigt, draag zorg, dat niet van uit de dooden zij opnieuw verrijst.

Smoor liefde tot het leven; doch zoo gij Tanhâ velt laat dit niet zijn uit dorst naar 't eeuwig leven maar om den stroom terug te leiden tot het eeuwig duurzame.

Verlang naar niets. Vertoon u niet op Karma noch op de onveranderlijke wetten der natuur. Doch voer slechts strijd met het persoonlijke, dat wat is vergankelijk en sterfelijk en gansch verdwijnen kan.

Help de natuur en arbeid met haar samen; en zij zal u beschouwen slechts als een van hare scheppers en u dienen.

En wagenwijd zal zij u openzetten de portalen van hare geheimzinnige vertrekken, en voor uwen aanblik gansch ontblooten de verborgen schatten in het allerdiepste van haar reine maagdelijke boezem.

Niet bezoedeld door de handen van de stof, toont zij het geestelijk oog slechts hare schatten — het oog dat nimmer sluit, en dat geen sluier kent in al haar koninkrijken. Dan zal zij u wijzen heg en steg, de eerste poort en ook de tweede, en van de derde tot de laatste zevende.

En dan het einddoel, waarachter liggen, badend in het zonnelicht des geestes, gansch onuitgesproken gloriën, door niemand ooit aanschouwd als slechts door 't ziele-oog.

(Slot volgt.)

Ch. M.

⁹⁾ Dit pad wordt genoemd in alle mystieke werken. „Wanneer dit pad ontdekt is, zij 't ook dat men zijn schreden richt naar de bloesem van 't Oosten, of naar de vertrekken van 't Westen, steeds is het reizen op dit pad zonder beweging. Over dit pad gaande gebeurt het, dat, waarheen men ook gaan wil, deze plaats wordt tot ons eigen zelf. „Gij zijt het pad”, zoo wordt gesproken tot den Adept Leeraar en door dezen wederom tot zijne leerling na diens inwijding. „Ik ben de weg en het pad”, zegt een ander Meester.

¹⁰⁾ 't Adept-schap — de bloem van Bodhisathva.

Optreden.

Wat oefenen wij, studenten, veel kritiek over elkaar uit! maar wát voor kritiek?

Je zit aan een tafeltje; er komt iemand langs en je zegt: „Wat is dat een lamlechtige kerel, 't is een vent van niks, een sul”!

Dan hoor je: „Nou als je 'm eens goed spreekt, dan is 't een heel geschikte kerel”.

Wat is dat? Een geschikte kerel en hij laat zijne geschiktheid niet merken?

Nee, hij is niét geschikt, hij heeft natuurlijk, toen hij met een minder zwakke of sterkere individualiteit sprak, heel netjes deze naar de mond gepraat.

Daar heb je 't, dat is de pest in onze studentenmaatschappij. Wat? Een geschikte kerel?

Geschiedt er onrecht in hun gezelschap, door handig-

heid van woorden, krachtpatserij of hoe dan ook, ze houden hun mond, treden niet voor hunne idees op. Ze hebben toch hunne opinies; „geschikte” opinies.

Laten ze dan onrecht bestaan?

Ja, menschen, dat doen ze; maar als je ze kalm spreekt

.....
Wanneer ze in een of andere studententerm uitgescholden of belazerd worden, dan gaan ze slaan, omdat ze bang zijn, dat ze dan van de kant hunner vrindjes meer moeilijkheden zullen krijgen, dan wanneer ze 't niet doen. En dan is slaan de van ouds aangewezen weg.

Soms zijn dé moeilijkheden en verwijten over sulligheden niet in 't vooruitzicht en ze gaan terugschelden of zich geheel terugtrekken, uit vrees; maar met 't idee toch wel graag eens wat terug te willen doen; ze worden kwaad.

Ze begrijpen niet dat 't optreden kan zijn, niét terug te schelden, niét te gaan slaan.

Zoo iets negeeren bijvoorbeeld of je in eens met zoo iemand over dat onderwerp onder vier oogen te gaan occupeeren, dat zou zoo buiten de sleur liggen, dat 't iets van optreden zou hebben en optreden, ho, maar.

In vier jaar afstudeeren of een kei van een eindexamen forceeren? Niet beter dan 't gros der anderen, meestal minder.

Zoet, altijd op 't college zitten. Ze hebben gewoontes; lezen een vaste courant, op een gezette tijd. Zoo en zoo laat een vaste borrel. Nooit eens een stevige.

Ze hebben nooit „'t initiatief tot het nemen van tien borrels”. Dat moet zelfs een ander voor hen doen; — dan eerst gaan ze soms met de sleur mee, maar 't is toch niet erg zoet van hen. Je laat je toch niet ongestraft op je gezicht slaan.

Daar moet je eens op letten! Loop voor mijn part naar de politie. Dat is tenminste wat, 't is een soort van optreden.

Allicht in de oogen van de meesten van ons verkeerd. We vinden 't nu eenmaal niet noodig om er lui buiten onze maatschappij, die wij toch zoo hoog schatten, bij te halen. Kunnen we dan onze eigen zaken niet afmaken?

Er wordt dan ook sterk op gereageerd, met het doel dat zulks niet meer voorkomt.

Maar de anderen. Ze laten 't ongestraft, ja, dit negeeren ze nu weer wél; ze begrijpen dat ze anders voor een lastig parket komen te staan, want als ze op een of andere manier optreden, dan moeten ze conseqwent blijven, wat een moeilijkheden! Nee, dan maar liever laten slaan. O, dat geeft hun gemakzucht hen zoo zuiver in. Wacht even! Niets terugdoen? Dan vinden ze het zeker goed. Die gedachte krijgen we toch! Een verkeerde gedachte en daar is hunne lamlechtigheid de oorzaak van. Op vaste uren trekken ze zich op hunne kamers terug; wat doen ze dan?

Werken? Dan schitterende examens of in een geval van liefhebberij een andere bijzondere daad. Je merkt er echter nooit iets van. Ze doen niks, vervelen zich, suffen. Soms éénmaal in de week op vaste dagen gaan ze op hunne kamer met hun vriendjes kaartspelen, nooit hoog.

Optreden, optreden, lui, dat doen ze niet; ze durven niet; hun gemakzucht, luiheid al hunne eigenschappen brengen ons op een dwaalspoor.

We hebben niets aan hen; we merken niet dat ze in onze omgeving zijn, toch zijn ze er; o, o, neemt van dat bestaan niets over; wordt geen ouwe wijven.

Hoon ze overal of ga weg van hen. Maar dat laatste is te gek; gij moet wijken en eens tijd hebben om te overdenken wat hen zoo dagelijks wel gezegd, toegeworpen wordt. Hoon ze!

Laat ze tenminste hun oordeel over het waargenomene meedeelen. 't Hoef niet direct, als 't maar zoo geschiedt dat de omgeving er iets aan heeft.

Als ze wat opnamen uit verschillende dingen en ons dat meedeelden, nee. Ze groeien in je omgeving en je weet niet in welke richting.

Maar een opinie vormt iedereen zich, natuurlijk meer over een daad, die weer alleen en altijd weer verricht wordt door optredenden, niet door hen, en je krijgt een moralische als je onrecht laat geschieden zonder zelf je best gedaan te hebben het te voorkomen. Een moralische? Daarvoor hebben ze een te harde huid.

Geen oordeel dus te verwachten. Was hun oordeel nu eens verkeerd in de oogen der anderen, dan zou dat wel gezegd worden, er zou wrijving zijn, er zou geleefd worden. Dat smoren ze ook; ze vinden het veel te gemakkelijk om maar te zitten loeren.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 25 APRIL 1901.

Gedoog zulke lui niet, hoon ze. 't Is de satan, die in hen schuilt.

Laat ons niet zeggen zij doen dit, zij laten dat. Wij, wij hebben allen de kern dezer eigenschappen in ons, laten we ze van 't lijf houden niet bedacht wezen op gemakzucht, niet gemoedelijk burger worden; optreden! een wil forceeren! Daar zwicht alles voor, behalve een sterke individualiteit. Maar die mag er dan ook zijn.

We moeten een Napoleon worden.

Nu nog; wie profiteert niet van die kracht? Wie maakt dat leven niet mee? Wie geniet niet de schoonheid van die groote?

R. KLEIN.

Cronique Scandaleuse.

II.

(GEESTELIJKE FILANTROPIE).

Het zou mij tot voor eenigen tijd een bron van slape-loosheid geweest zijn, hadde ik, toen de gelegenheid zich voordeed, nagelaten mijn gemotiveerde minachting voor „filantropie” krachtig te uiten. Maar terwijl de algemeene „men” niemand te oud acht om te leeren, zoo achtte de „men” mijner omringende vrienden mij gelukkig niet te jong nog om te leeren; en bemerkende hoe arm ik nog was aan levenswijsheid, heeft men van zijn overvloed mij veelvuldig en voortdurend meenen te moeten schenken, voor welke geestelijke filantropie ik in stede van minachting, een bevende erkentelijkheid gevoel.

Uit een vaderlijke toespraak tot studenten heb ik wel eens gehoord dat de studentenmaatschappij niet staat buiten de groote maatschappij; en de vader der toespraak noemde dit niet een oorspronkelijk beeld dat de studenten handelden in „het voorportaal” van het groote gebouw... denk echter niet dat uw afstand tot de maatschappij zóó gering is, als de locale afstand uit het schoone beeld. Want heuschelijk de maatschappij te begrijpen, heusch er-in te zijn, daarvoor zal het noodig zijn met het heel-en-al overboord-werpen uwer opvattingen schoon en ontvankelijk schip te hebben gemaakt. Heil hem die, als ik, zoo overvloedige lading bekomt van edele menschenvrienden, liefdevolle betrachters der geestelijke filantropie.

— Binnen.... Wietske kan je wat tabak laten halen?

— Is meneer d'r om verlet?... Jelsje is uut; as meneer nog 'n oogenblikje tiet het.

— Best, straks dan mar.

— Wil meneer nog thee ebruuke of kan 'k te met afneme?

— Ga je gang, Wietske.

Zoo zei ik dan dat het mij aan vrienden die tevens edele menschenvrienden zijn god-lof niet gebreekt; en ze zijn mij verschenen — o schande van alle jeugdigen overmoed en vooroordeel — ter plaatse waar de meest zuidelijke fantasie hen niet bevroed zou hebben..... op de societeit.

Woorden! Ze zijn te luttel en te zwak om dezen Olympus van geestelijken adeldom te prijzen als behoort. Beide armen, zoover een societeit armen heeft, breidde zij open ter mijner ontvangst; en beven doe ik thans reeds als ik bedenk dat daar misschien ooit mijn reeds kwijnende jeugd zal zijn gestorven en mijne ontvangenis als „nuttig” lid der maatschappij zal worden bejubeld.

Daar aan de dominees-tafel en later bij het gezellig potje bier, daar is het vriendenwoord gesproken en heb ik de klanken gehoord van de woorden des levens; mijn verdorvenheid schrikt hen niet af, zij spreken door, telkens dringender en ik vang langzaam aan, den diepen zin te verstaan.

En zoo zal ik u ter leering bij wijlen vertellen van wat zij weten dat het Leven is. Vrees niet te vroeg als ik u kom beleeren de dwaasheid van de idealen der jeugd.

L. M.

Aan den heer F. A. B.

Ik was juist bezig mijn thee te drinken, dat doe ik zoo 'savonds tusschen mijn werk door, toen mijn ploerterij nog laat mij het S.-W. kwam brengen.

Nu kijk ik altijd, voordat ik het geheel ga doorvossen naar den tittel, die mij het meest appetijtelijk voorkomt om als hors d'oeuvre te genieten; ik vond zoowaar: Eenige vragen aan den heer X. IJ. Z." Ik wist natuurlijk zoo + wat er komen zou ik had al lang een uitkaffering verwacht en ik begon met een nijdig gezicht, zooals dat de gewoonte is, te lezen. Spoedig begon echter een glimlach om mijn lippen te spelemeien; de glimlach werd breeder en breeder, natuurlijk binnen de elasticiteitsgrens, totdat ik eindelijk van het lachen struikelde over „In de goddelijke X. IJ. Z." Dien avond kon ik het stuk niet meer ten einde lezen.

Ik veronderstel, dat de heer F. A. B. als vooruitstrevend jonge man wel eens de „Fliegende” leest. Nu dan zal hij met zijn gewone scherpzinnigheid wel gemerkt hebben, dat in dit blad minstens om de vier weken moppen over drukfouten voorkomen (trouwens de heer F. A. B. is hier ook niet vies van). Hier echter kan ik zoo'n mop in natura toonen. „In de goddelijke X. IJ. Z.”; hoe ik deze woordcombinatievorm ook bekijk ik vind er geen zin in al zet ik ze op haar kop; ik bewonder daarom ten zeerste de moeite, die de heer F. A. B. zich heeft getroost, uit te vorschen wat het toch eigenlijk beteekenen zou. Hoe hij daaruit een onderschrift heeft kunnen vinden is mij een raadsel. Och, mijnheer F. A. B. het geval is simpel als het ontwaken van een kindje in den morgen. Een drukfout. „In” moet „Ik” zijn. Ik de goddelijke nu.

— Na deze een ietwat lange inleiding wil ik beginnen den heer F. A. B. een allegorietje voor oogen te stellen om hem wat op te vroolijken. De beelden zijn niet nieuw maar passend. Ik zie hem nl. als een straatjongen, natuurlijk een fatsoenlijke vooruitstrevende, die een lange neus trekt tegen mij, een vent met een bochel. Ik zal hier echter dadelijk aan toevoegen, dat ik in werkelijkheid niet van zoo'n kwasterige structuur ben, daar ik bang ben een invitatie van den heer F. A. B. te krijgen om dat lichaamsdeel eens te toonen.

— De jongen treedt in actie; hij vermaakt zich met lange neuzen trekken. Hij wil echter de aandacht van het publiek trekken om toch vooral te laten zien hoe beroerd gek zoo'n bochel is. Hij neemt een stuk krant en maakt zich een imitatie bochel. Nu gaat hij naast den vent met den bochel loopen en begint een praatje te maken, onderhand lange neuzen trekkend en zijn bochel op zijn plaats houdend. Hij smakt met zijn mond en zegt „Ik mag hors d'oeuvre wel”. „Ja” zegt de bochel die, tegen alle wetten in spraakzaam is; „ik ook wel; in het S.-W. van 18 April hebben we bij het „Levens”diner weer zoo'n heerlijke hors d'oeuvre gehad.” De jongen smakt weer met zijn mond. Nu gaat er een figuurlijke dominé voorbij. De jongen vult dien tijd met titteltjes aan; hoe hij dat doet, weet ik niet. Dan gooit hij weer eens één balletje op. „Dikke warmte, is toch heel wat anders dan kachelwarmte”. „Ja” zegt de bochel. „Sprookjeslicht is zoo iets als het licht uit den gouden koets” zegt de jongen. „Ik weet niet” zegt de bochel „maar het kan wel zijn”. Weer een Dominé. De jongen tracht steeds meer de aandacht te trekken; maar zijn neus is moe van het uiten. Zijn kunstenaarstalent verzint iets nieuws. Hij gaat op zijn handen loopen. Het was nl. een jonge acrobaat, uit Fläging weggelopen. De menschen lachen, hij lacht in zijn vuistje, wat zeer lastig is, wanneer je op je handen loopt. Door de schokkende beweging verliest hij echter zijn bochel; de krant valt op den grond; het is een Stuiversblad. Nu is de jongen meester van het terrein, goedkoope maar goede moppen kan hij nu ten beste geven. Hij begint het arme bochelmanneltje allemaal vragen te stellen uit het Stuiversblad.

— Nu een metamorphose en de jongen is weer de heer F. A. B. en de bochel ben ik. We staan nu juist voor Segboer en de heer F. A. B. met het Stuiversblad in de hand stelt nog steeds vragen. Nu zou ik ook voor clown kunnen gaan spelen en ook een Stuiversblad koopen en dan zeer adremme antwoorden geven. Ik zou bv. wat

de 3e vraag betreft kunnen verwijzen naar Daniel 3: 25 alwaar vier mannen los wandelden in het midden des vuurs en er geen verderf aan hen was, of ik zou den heer F. A. B. kunnen verwijten zich aan Anachronismus schuldig te maken, daar hij mijn koning, die leefde van 1312—1373 in een tijd met een O. M. plaatst. Ik wil echter het clown-ambtje laten glippen en bekennen dat ik als bochelmantje een beroerd grooten bochel heb en misschien nog lange ooren bovendien.

— In mijne gedachten heb ik steeds verschillende ideeën met elkaar in botsing voelen komen en zich voelen verwarren, zonder dat ik scherp belijnd kon zeggen, wat ik voelde. Ik ben begonnen te schrijven, omdat ik mijne gedachten wilde dwingen zich op een bepaald punt te concentreren, waardoor ik hoopte meer helderheid in mijne ideeën te verkrijgen. Deze hoop heb ik nog geenszins opgegeven en spoedig hoop ik weer iets op papier te brengen.

Dat ik bij mijn geschrijf slordig zonder genoegzame zelf-critiek ben te werk gegaan, beken ik gaarne.

— Verder wil ik nog zeggen, dat het bespottelijk maken van wat ook gemakkelijk is, vooral als men slag heeft de lachers aan zijn kant te lokken; en ten slotte dat ik den heer F. A. B. voorzichtigheid aanraad bij het pogen mij door idioote stukjes onder een hoedje te vangen. Het zou kunnen gebeuren, dat ik hem zijn hoedje afnam en dat hij genoodzaakt zou zijn met een kous op zijn kop naar huis terug te keeren, wat voor een jonge man met een zoo fijn besnaarde ziel als den heer F. A. B. zeker een onaangename vertooning zou wezen.

— In adoratie,

met een ferm handdruk

X. IJ. Z.

Impressie.

Avond

De zon trilt af haar laatste bibber-kinderen, die zich gaan verdrinken, verdrinken in de donkerte van het rustig beweeg van het poepstinkend liquidum voor ons

Groot kalm in rustige zelfbewustheid rijen weg, — rugsteunend het groene universum achter zich, opsteigerend onder een helling van één op één — paaltjes

Loome, loome loofbarende boomen staan in schonkerige knoestigheid te maffen als vigilante paarden

Maagdewit schreeuwt een houten klabak op één poot in de duisternis „Verboden aan te leggen.”

In oude-juffer-achtige eenzelligheid, hunkerend naar de levenbrengende stok van lantaarnopsteker, staat, pinklichtende, de patent-kous op steel zich te verdommen.

Donker silhouet op lichtledigen achtergrond snijdt trillerige kaatsbeelden, wekkend geruchtjes van opklodderende kabbelgolven.

(Wordt vervolgd.)

X¹. IJ¹. Z¹.

Adresbeweging in zake misstanden onderwijs.

Op de door mij terneer gelegde lijsten kwamen na afloop van den vastgestelden tijd 217 handteekeningen voor en wel: op de P. S. 127, bij den heer Waltman 63 en op de S. P. 27.

Van den heer Van Gelder ontving ik een schrijven waarin hij mij bedankte en meldde dat de lijsten bij het adres gevoegd zouden worden.

J. F. C. W.

Belangrijk Bericht.

Zondag 21 April, des morgens omstreeks 12 uur, behaalde de Delftsche Studenten-Voetbal-Vereeniging eene glansrijke overwinning op de Dordtenaren.

Berichten en mededeelingen.

S. D. P. C.

Door ziekte is KAUTSKY verhinderd op de vastgestelde data in de Hollandsche academie-steden voordrachten te houden. Zijn komst is uitgesteld tot het najaar.

Op uitnoodiging van het bestuur heeft het Belgische Kamerlid EDUARD ANSELE zich bereid verklaard te Delft te komen spreken. De datum der vergadering, die in de eerste helft van Mei plaats hebben zal, wordt nader bekend gemaakt. Nu zij reeds opgemerkt dat die vergadering niet met seriekarten toegankelijk zal zijn. De serie der zes gewone openbare vergaderingen is met die van Woensdag 24 April besloten.

ADVERTENTIEN.

DICTATEN.

De ondergeteekende beveelt zich beleefd aan tot het overschrijven van DICTATEN.

Koornmarkt 25.

J. VAN WEELE.

Californische Wijnen.

CLARET BORDEAUX TYPE	per 12/1 fl.	f 7,50
BURGUNDY BOURGOGNE TYPE	„	9,25
BIESLING RHINEWINE TYPE	„	9,25
RED PORTWINE SOFT GOOD QUALITY	per 6/1 fl.	f 6,50
VERY RICH OLD	„	9,50
WHITE PORTWINE GOOD VALUE	„	6,50
VERY SUPERIOR	„	9,50
ANGELICA MUSCAAT	„	6,50
GOLD SHERRY	„	6,50
SHERRY PALE GOLDEN	„	6,50

Verkrijgbaar bij

J. J. G. BOERE,

Hypolitusbuurt 2.

Telefoonnummer 188.

L'Etudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens Etudiants Socialistes.

(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)

Abonnement d'un an fl. 1.50.

Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES, BRUXELLES.

Assurantie Maatschappij tegen Brandschade

„DE NEDERLANDEN”, van 1845.

Kapitaal. f 4,000,000,00.

Betaalde Brandschaden ruim „ 20,000,000,00.

Verzekeringen op Inboedels van H.H. Studenten worden tegen vaste en billijke premie zonder nabetalings gesloten door bemiddeling van

den Heer W. WALTMAN.

Kantoor: Technische Boekhandel.
BINNENWATERSLOOT 33.